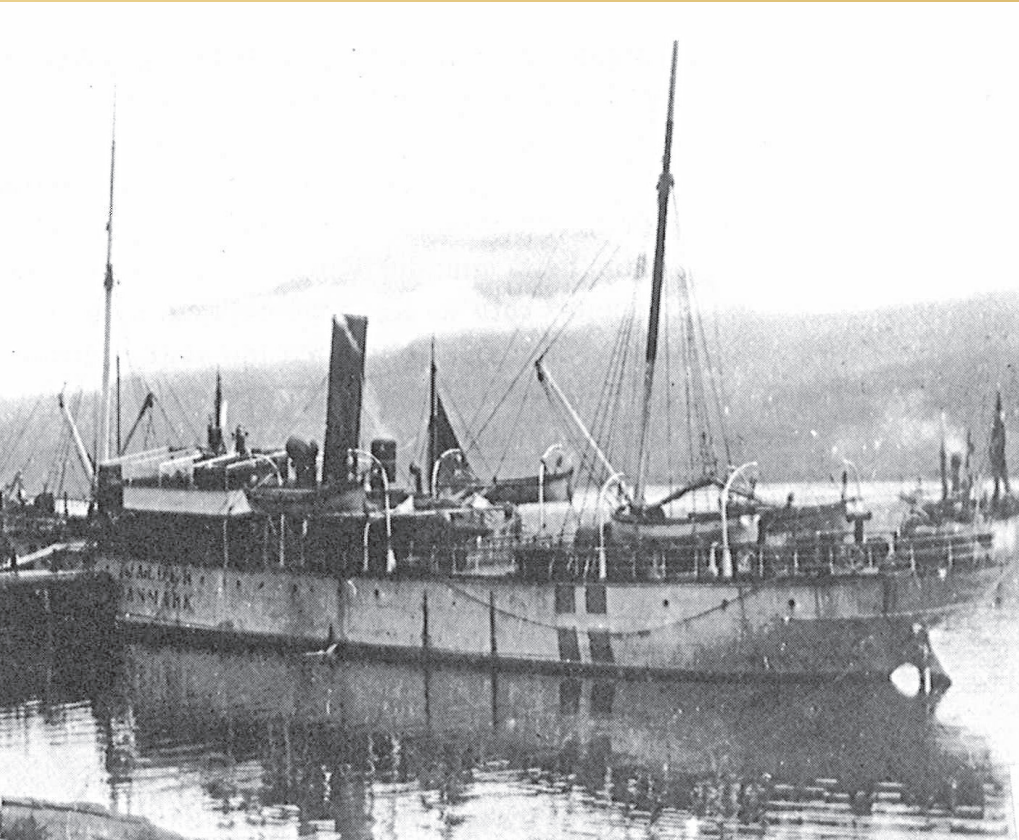

Komandi partur:

Í frásøgnini hjá Kristian Djurhuus um tvær vikur verður greitt frá orsøkina til, at Gudmund vildi sleppa av við sína grund. Komandi partur um eina viku verður ein fiskimannasøga

Tjaldrið hjá DFDS, sum Kristian og Margretha fóru til Danmarkar við á teirra fyrstu uttanlandaferð.

Svenning Rytter var illa dámdur av sjálvstýrisfólki sum amtmaður í Føroyum. Seinni gjørdist hann løgmláráðharri og hjálpti Kristian Djurhuus at fáa hús.

Tað var spennandi at koma á politiskúla. Politistar kundu eisini spæla hund. Eitt puss kundi vera, at tá ið fólk fóru í elevator-in kundi bera til at forða honum at steðga við ásettu hæddina, um ein maður stóð ovast og ein annar niðast og trýsti á eleva-torknøttin. Tá kundi elevatorurin koyra upp og niður í tað óendaliga.

Men eina ferð gekk hetta heilt galið. Tá var politistjórin Menzon fangaður í eleva-torinum og koyrdi upp og niður eina góða løtu. Hann var spinnandi ørur og kravdi eina frágreiðing frá Thune Jacobsen, sum ræddist Menzon eins nógv og øll onnur gjørdi. Roynt var at finna teir seku, men hetta eydnaðist ikki.

Á vitjan hjá Rytter

Eg og Margreta hildu, at nú mátti fáast skil á okkara húsaviðurskiftum á Tvøroyri. Nú ætlaði eg at tosa við løgmláráðharran Svenning Rytter, sum eg kendi frá hansara tíð sum amtmaður í Føroyum.

Tað eydnaðist mær at fáa avtalu við Rytter. Hann var sera vinarligur og spurdi eftir pápa mínum. Teir høvdu sitið í nevnd saman. Pápi hevði eisini verið við í politikki. Rytter var eisini áhugaður at frætta um viðurskiftini í Føroyum.

Eg greiddi frá tí, sum eg visti, og greiddi so frá, hví eg var í Danmark. Rytter fortaldi, at hann visti væl, at eg hevði søkt um at koma á politiskúlan og helt, at hetta var eitt gott hugskot.

Eg greiddi honum frá, hvat eg lærði, og hann spurdi meg, um eg hevði orku at læra okkurt afturat tí, sum longu var á skránni. Eg segði, at eg hevði hug til at læra nakað um fingraavtrykk, og eg hevði eisini hug til at royna politiarbeiði í verki á eini politi-støð.

Hetta skuldi hann greiða. Síðan greiddi eg frá okkara hopleysu bústaðarviðurskiftum.

Her segði ráðharrin, at tað var politikkurin hjá teimum, at sýslumenninir sjálvir syrgdu fyri bústaði. Men tað kundi kanska hugsast, at latið varð mær eitt embætislán til at byggja eini hús. Hetta skuldi ministerrið vedhalda fyri.

Hetta vóru góð tíðindi at kunna fortelja Margretu. Nú ráddi bara um at fáa eina grund at byggja á.

Útlit til at fáa hús

Nakrar dagar seinni varð eg boðsendur at koma á kommunuhospitalið at vitja Gudmund Mortensen, son Niels Juel. Hann var innlagdur har at fáa skurðviðgerð fyri knæ-ið. Tað hevði annars ljóðað, at hann var sera vánaligur, vist av tuberklum, sum vóru í knænum. Tað vísti seg eisini, tá ið eg vitjaði hann, at hann var ikki væl fyri.

Hann segði mær, at hann vildi selja mær eina grund, sum hann átti. Har hevði hann byrjað at byggja eini hús. Grundin var 1200 m², og hann vildi selja mær hana fyri kr. 9.000. Hetta helt eg vera ríkiligt, men mátti ásanna, at glapp hetta av hondum,

Rutan millum Føroyar og Danmark var í mong ár umvegis Leith.

Nógvir føroyingar hava eins og Kristian verið hugtiknir av Kronborg, tá ið Keypmannahavn nærkaðist.

kundi tað taka langa tíð at fáa egin hús. Tískil gjørdi vit á staðnum avtalu um, at eg keypti grundina.

Margreta var, sum rímiligt er, eisini fegin um, at nú var útlit fyri, at vit komu at búgva saman aftur.

Eg fekk so móguleika fyri at arbeiða á politistøðini á Frederiksberg, har eg fekk roynt allar tær uppgávur henda støðin hevði, m.a. við finguravtrykki.

So var at fara heim aftur við Tjaldrinum. Vit steðgaðu aftur á í Leith, har Moses aftur var umborð við sínum “gullurum”. Her kom hann í hornatøkur við ein ferðandi, sum eisini sá út sum eina annar Moses. Hann royndi at avdúka hin Moses sum ein svindl-ara. Hesum fingi ferðafólkini ein bíligan stuttleika burturúr.

Komin aftur til Havnar prátaði eg við pápa, sum var timburmaður, um bygging-ina av húsunum. Eisini boðaði eg amtmann-inum og fútanum frá, at eg var afturkomin. Her greiddi eg frá mínum byggjætlanum við vedhaldi frá ministeriinum. Tað kendist, sum at amtmaðurin ikki var so fegin um mína avtalu hesum viðvíkjandi. Men kanska var hetta tí, at eg hevði fingið hetta greittuttan um hann.

Eg mátti so fara suður aftur til Tvøroyrar, meðan Margreta var eftir í Havn. Men hetta var ikki longur so óhugaligt, nú líkindi vóru fyri, at vit fingi egin hús.

Tá ið eg kom aftur á skrivstovuna var alt, sum tað skuldi vera. Tað hevði eisini verið rímiliga friðarligt, meðan eg hevði verið burtur.

Eg takkaði Niels Paula Mortensen fyri tað beinasemi, hann hevði víst mær at hava ábyrgdina av skrivstovuni hesa tíðina. Eg spurdi hann, hvat hann skuldi hava aftur-fyri.

Hann svaraði, at um tað var embætið, sum skuldi rinda eina slíka samsýning, var

tað í lagi. Men skuldi eg sjálvur gjalda tað, skuldi hann einki hava.

Eg mátti sjálvur gjalda, men helt fast um, at eyka ábyrgdin hjá Niels Paula skuldi ikki gerast lønarleys. Men Niels Pauli helt uppá sítt, at hann einki vildi hava. Men seinni fekk eg tó lónað honum við at gera honum onkrar beinar.

Jarðarskatturin var ikki innkravdur, men tað gjørdi eg nú eitt sindur seinkað. Eg merkti meira og meira, at fólk komu til mín við sínum trupulleikum, og soleiðis skuldi tað eisini vera. Tað er eisini mín fatan, at ein sýslumaður skal royna at beina fyri mis-skiljingum millum fólk í sýsluni, soleiðis at slík mál ikki endaðu í rættinum. Hetta kundi taka sína tíð, men tað eydnaðist ofta.

Men ofta fóru fólk kortini í rættin við smámálum. Tað vóru eisini tey, sum reyp-aðu av, hvussu ofta tey høvdu møtt í rætt-inum. Tey hildu, at hetta gav teimum eina viss tign. Í sýsluni vóru eisini fólk, sum tóku uppá seg at føra sakiruttan at vera lögfrøð-ingar, soleiðis sum tað longu er greitt frá.

Nú, eg hevði fingið eitt grundstykki, faldi eg meg nærri knýttan at fólkinum á staðnum, sum eg var komin at dáma væl.

Annars var grundstykkið, eg hevði keypt, ein hurlivasi. Her var nógv sprongt og grundin var stoypt. Her var nógv órudd. So her var nógv at gera, áðrenn tað kundi farast í holt við nakra bygging. Men eg setti í meg, at her skuldi ruddast, so eg eisini kundi hava ein urtagarð.

Tey vóru ikki nógv, sum tá høvdu urta-garð, men eitt undantak var Josefina Mortensen, mamma Gudmund. Hennara urtagarður mundi vera ein tann vakrasti í Føroyum. Kongur hevði eisini tikið til hann, tá ið hann var í Føroyum í 1921.